

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2014 május hóban (Kol.3, 23.) :

« Bármit tesztek, tegyétek szívből, hiszen az Úrnak és nem embereknek teszitek.»

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! Mindjárt:Durr, a kirakat: Egy telitalálatos tömondattal kezdeném: Jézus a Forrás! A benne hívó ember számára ez magától érthető, s az ilyen embernek ezt nem kell külön bizonyítani. Mert így szól az Úr: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn.14,6.) vagy pl „Én vagyok a világ világossága”. (Jn.8,12) ; valamint: „Én vagyok az alfa és az ómega (a kezdet és a vég)” (Jel. 1,8) . : s még sok ehhez hasonló mondat, mely így kezdődik:”én vagyok”. Akár Szent Pál fogalmazásával élve: „Ő előbb van mindennél, és minden benne áll fenn.” (Kol.1,17.) Mivel belőle fakad minden, az életünk is, ezért Ő életünk alapja, célja, értelme és értékelője. Ezért a benne hívó népnek feléje kell fordulnia és segítséget is Tőle kell várnia. – Ha Jézus, akit az Atya küldött, ennyire Forrás a mi számunkra, akkor életünk orientáltsága, belső irányultsága , kell, hogy Isten felé legyen beállítva. Ha ez nincs meg, akkor csak megjártsszuk a tanítványságot, anélkül, hogy tanítványok lennénk. – A mai életforma legnagyobb veszélye éppen abban áll, hogy a szerteágazó feladatok és vonzások villogásában szétforgácsolódik és személytelenné válik a belső életünk. A körülményekhez való tapadás azt eredményezi, hogy belső világunk egyfajta „senki földje” lesz. A sok valós és látszat-gondok és foglalkozások manapság javarészt időrabló „műbalhék” ; és nesze semmi, fogd meg jól - alapon szétforgácsolnak minket. Ha életünk nem koncentrált, akkor az elveszíti célirányultságát , s bár holtfáradtak vagyunk a futkosástól, mégis, érdemben nem tettünk semmit. Nem arról van itt szó, hogy ne tegyük meg egyszerűnek tűnő feladatainkat, hanem arról, hogy figyelmünk minden futkosás közben is Őrajta legyen, akinek élünk, s akinek tetszését akarjuk újra meg újra megszerezni. A koncentrált élet jelszava lehetne talán ez a zsoltár-rész: „Szemem előtt az Úr mindenkor, ő áll jobbomon, hogy meg ne inogjak” (Ap.Csel. 2,25).

Téma: - **Az Isten felé fordult belső élet,** annak elérése, s az abban, mindhalálig való megmaradás. Kezdjük ott, hogy belső életünkről csak akkor beszélhetünk igazán, ha hittel vagyunk Isten emberszeretete iránt, mely Jézus Krisztusban, az Ige megtestesülésével jött létre. Nem elég azt hinni, hogy Isten mindenütt jelen van, tud rólunk, lát minket; hanem azt is hinnünk kell a Krisztus-hit folytán, hogy Ő érző, együttérző, életünket átélő Isten. Ő velünk együtt társunk életünk átélésében - egész addig a pontig, míg bünt nem követünk el. Annál a határnál az Örökkévaló, a végtelen Szent kiszáll a bensőnkől, mert a szentség és a bűn olyan, mint a tűz és víz: Nem fér össze (incompatibilis) ! A bűn forgatókönyvét az Úr csak „kívülről” ismeri, belső és átélt ismerete nincs róla. – De a bűnbánat nyomán újra együtt él velünk. Hogy érző Istenünk van, sőt együttérző, ezt az ige is alátámasztja: „Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együttérezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a büntől azonban ment maradt.” (Zsid. 4, 15).

Ennyire közel jött hozzánk Jézus, az emberi testet magára öltött Isten (Fia), hogy könnyítsen nekünk az Isten felé való fordulásban. Ezért mondja Fülöpnek: „Aki engem látott, az Atyát is látta” (Jn.14, 9). Az Isten arcának szemlélése, figyelése csak Jézuson át lehetséges. A mi Mesterünk arca kifejezi tetszését, vagy nem-tetszését felénk, tanítványai felé. A mi elfogadottságunk, vagy akár elutasítottságunk Isten előtt - szintén ki van írva az arcára. Ahogy a gyermek, vagy a szolgáló figyeli szülei, vagy úrnője kezét, arcát, indulatát, tetszését, úgy lessük, fürkésszük mi is Urunk, Istenünk tekintetét. Igei szavakkal élve: „Ahogy a szolgálk szeme uruk kezén, s a szolgálók szeme úrnőjük kezén: úgy tekint szemünk az Úrra, a mi Istenünkre, amíg meg nem hallgat.” (Zsolt. 123, 2.) Az istenfélő lélek szüntelen tekintettel van az egyetlen és igazi Tekintetes Úrra, aki tekintetét szintén szüntelen rajta tartja gyermekein. Amikor az ember ezt nem teszi, akkor azt mondják: Nincs tekintettel sem Istenre, sem emberre. Mint a példabeszéd szerinti igazságtalan bírő, akiről mondja az Írás: „Az egyik városban élt egy bírő, Istentől nem félt, emberektől nem tartott.” (Lk.18,2) Viszont aki szeretetben él, az többnyire tekintettel van a másakra, pláne Istenre, a Nagy Másikra!

Ha valaki felé fordulunk, akkor - szinte lehetetlen, hogy ne szóljunk hozzá, vagy pedig, hogy ő ne szóljon hozzánk. Ezért az Isten felé fordult életforma (amelyet Jézus Krisztus által tökéletesen meg tudunk valósítani) egy természetfölötti párbeszéd, dialógus formájában szövi be egész napunkat. Akivel együtt élünk, együtt dolgozunk, szórakozunk, imádkozunk, együtt eszünk, szenvedünk vagy drukkolunk,

lehetetlenség számba menne, hogyha egész napon át egyetlen közvetlen szót nem szólnánk hozzá. Az ugyanis a biztos haragtartó állapotnak volna kétségtelen jele. A szeretetteljes együttlét személyes közvetlenséget és közlékenységet sürget a szívünkben. – Ma azért fogatkozott meg az emberek között is a szívből fakadó beszélgetés, mert maga a szeretetteljes együttlét sérült meg. Ugyanez áll az Istennel való kapcsolat-építésre, beszélgetésre is. Pedig Ő szól, mint Testének Feje az ő tagjaihoz; ahogy az ige mondja: „Akinak van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyháznak”. (Jel.2,17). Mi vagyunk az egyház, mint tagok, Jézus pedig a Fej, aki a Lélek által szól hozzánk. Csak legyen fülünk meghallani Őt, s válaszolni sugallatának halk, de nagyon tiszta szavára.

Akit igazán szeretünk, afelé fordulunk, szólunk hozzá, meghallgatjuk szavát, de tovább is megyünk. Tetszését keressük. Mindenben azt tesszük, ami benne örömet vált ki. Ahogy a szerelemes jegyesek is egymás kedvét keresik, úgy udvarolunk mi is Urunknak, Istenünknek. Az ószövetségi Eszter is erre mutat példát: „És lám, Eszter megnyerte mindenkinek a tetszését, aki csak látta. Bevezették Achaszvéros királyhoz ... A király megkedvelte Esztert, jobban, mint a többi asszonyt. Megnyerte tetszését, és rokonszenvét jobban, mint a többi lány. Királyi koronát tett Eszter fejére, és Vasti helyébe királynévá választotta.” (Eszter 2,16-17). Igaz, Eszter mindent, beleértve szépségének, öltözetének, udvarias megszólalásának megnyerő benyomását, az Úrért és népéért tette. Szinte harcnak mondható az az igyekezet, ami a szeretet lény tetszéséért folyik. – Urunk Jézus is ebben az igyekezetben élt és halt, melyet néhány szóban így foglalt össze: „Aki küldött, velem van, nem hagyott magamra, mert mindig azt teszem, ami tetszésére van.” (Jn.8,29)

A látható világ nagyon lebilincsel. Ide tartozik az emberek tetszésének vadászása, mely negatív is lehet: Egyfajta függőség:Tetszésfüggőség. Szent Pál is felkiált: Vajon emberek tetszését keresem? „Az emberek kedvét keresem ezzel vagy az Istenét? Talán embereknek akarok tetszeni? Ha még emberek tetszését keresném, nem volnék Krisztus szolgája.” (Gal. 1,10). Ma sokan a haverok és baráti kör gúnyos képzelt mosolyától berzenkedve utasítják el a hit gyakorlását. Egy félmondat elég ahhoz az ilyennek, hogy egy életre hátat fordítson Istennek, egyháznak, hitnek. Csak egy félmondat, mint pl. Menj csak a templomba, ez neked való! A romlott és házasságtörő nemzedék egyetlen „bőfögése” képes az ingadozó lelkek belső világát egy csapással romba dönteni; - Isten embere viszont még köznapi munkájával is dicséző imát mond az Úrnak.

Akció-programm. - Isten tetszése mellett van Isten akarata. Ha nem tudom, mi az Isten velem kapcsolatos akarata, akkor hogyan tudjam azt teljesíteni. Pedig ez az életem feladata:Szeretettel élni, azaz, megtenni azt, amit Isten tőlem kíván: Tetszését keresni, teljesíteni az Ő akaratát:Ez a dolgom a földön. Meg kell tanulnom ezt kiolvasni arcáról !!

Tanúságtétel. - Az egyik filia kápolnájában az elmúlt karácsony éjjeli miséjén mindössze négyen jelentek meg. Első gondolatom az volt, hogy: Áldás, s mehettek haza. Ezt súgta a mai közgondolkodás. De amikor ennek a négynek a szemébe néztem, könnyes meghatódottságot láttam bennük: Hisz' olyan örömmel jöttek és várakozással, s most a fenyegető hazaküldés hallatára tekintetük rimánkodva kérte:Mi nem vagyunk tömeg, de szeretjük Jézust, s kérnénk egy misét. Csak egész egyszerűt. Ne miattunk, hanem Istenre való tekintettel kérjük!- Megkapták, s életem egyik legszebb szolgálata lett. A közgondolkodást ejtettük!

Igei ima: Jézusom, arcodat keresem, s annak ki-nem-mondott üzenetét számomra. Ez nekem olyan fontos, mint egy falat kenyér, hogy ki tudjam mondani:Atyánk, legyen meg – általam – a Te akaratod! Ámen. *Szeretettel: Károly, Károcsi atya, testvér.*